

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

CORONAVIRUS **INAMICUL NEVĂZUT**

POVEȘTI
DIN WUHAN
2020

Traducere din limba engleză de GABRIEL STOIAN

Prefață la ediția în limba română de CONF. DR. MOLNAR B. GEZA

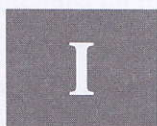

CORINT

 外文出版社
FOREIGN LANGUAGES PRESS

Cuprins

Prefață la ediția în limba română	3
Wuhan: din unitate se naște tăria	5
I. Eroi de zi cu zi în Wuhan	9
1. Wuhan în obiectivul aparatelor foto	12
2. Istorisiri personale ale locuitorilor izolați în propriul oraș	16
3. Eroi ai orașului	27
4. Poveștile celor vindecați	35
II. Personalul medical sfidează riscul infectării pentru a salva vieți ... 47	
1. Un câmp de luptă fără miros de praf de pușcă	50
2. Trebuie să alerg mai repede	56
3. Lupta cu moartea și salvarea de vieți	59
4. Înfruntând provocarea morții	63
5. Lumea văzută prin ochelari de protecție	67
6. Răspunzând chemării și luptând pentru a învinge	70
7. Bătălia continuă	76
III. Spitalul Huoshenshan – o cursă contracronometru 79	
1. Asamblare	82
2. Cursă contracronometru și progrese ceas de ceas	86
3. O nouă etapă în lupta împotriva COVID-19	92
IV. Suntem solidari cu oamenii din Wuhan 95	
1. Mobilizare și coordonare națională	97
2. În bătălia împotriva epidemiei nu există spectatori	100
3. Wuhan, meriți ce e mai bun	106
4. Extraordinara lumină a vieții	109
5. Oriunde m-aș afla, rămân chinez	115
V. Comunitate globală cu un viitor comun 123	
1. „China ia măsuri fără precedent pentru a limita răspândirea epidemiei”	125
2. „Vom lupta alături de prietenii chinezi”	127
3. De ce am rămas în China?	139
4. „Cred că ea se va însănătoși”	144
Nota editorului	147

Eroi de zi cu zi în Wuhan

1. Wuhan în obiectivul aparatelor foto
2. Istorisiri personale ale locuitorilor izolați în propriul oraș
3. Eroi ai orașului
4. Poveștile celor vindecați

Nu există eroi înăscuți, ci doar oameni obișnuiți care îndrăznesc să înfrunte moartea.

În ianuarie 2020, Sărbătoarea Primăverii din Wuhan a fost întreruptă de virus, iar viața oamenilor s-a schimbat iremediabil.

În zorii dimineții de 23 ianuarie 2020, autoritățile din Wuhan au anunțat că în zece ore orașul urma să intre în carantină. În acest răstimp, nu au existat scene cu oameni care încercau să fugă, ca în filme, și până și traficul mașinilor care păraseau orașul nu a fost aglomerat din cale afară.

Plecarea din oraș însemna un tratament mai bun, supraviețuirea fiind un instinct elementar al oamenilor. Cu toate acestea, 10 milioane de oameni din Wuhan au preferat să asculte apelul guvernului și au rămas pe loc. Erau conștienți că în acele momente era o lipsă gravă de resurse medicale în oraș și că rămânerea acolo însemna un risc sporit de infectare și moarte, o criză a produselor de necesitate și un viitor nesigur.

Începând cu data de 3 februarie, ora 12.00 p.m., rata de mortalitate în cazul cazurilor confirmate a fost de 2,1% în întreaga țară, de 3,1% în provincia Hubei și de 4,9% în orașul Wuhan. În afara provinciei Hubei, rata mortalității a fost de 0,16%. Cu alte cuvinte, rata mortalității în Wuhan a fost de 30 de ori mai mare decât aceea din afara provinciei Hubei.

Oamenii care au ales să rămână în Wuhan au blocat virusul în propriul oraș și au ridicat un zid de apărare cu propriile vieți. Mulți s-au izolat de bunăvoie în căminele lor, rămânând optimiști și înțelegători. Și mulți alții au rămas fideli meseriei lor, printre ei numărându-se medici, asistente, ofițeri de poliție, lucrători la firmele de apă, electricitate, gaze și de furnizare a carburanților, furnizori de legume, lucrători de la salubritate, curieri, lucrători comunitari și funcționari. Aceștia au fost oamenii obișnuiți care au făcut ca orașul să funcționeze în mod normal.

Wuhan este căminul oamenilor din acest oraș. Atâta vreme cât există o rază de speranță, ei își vor apăra căminele cu orice preț.

Este un oraș de eroi. Bunătatea, curajul și căldura dovedite aici de fiecare erou de rând strălucesc precum stelele minuscule care luminează noaptea, dându-le oamenilor încrederea necesară pentru a aștepta răsăritul soarelui.

Wuhan nu este satul Eyam¹ din Anglia, însă oamenii din Wuhan sunt la fel de buni și de curajoși ca acei săteni care s-au sacrificat pentru a preveni ciuma bubonică din 1665 și 1666. Avem curajul de a rămâne fermi pe poziție și de a înfrunta furtuna, iar orașul va redeveni la fel de prosper și va înflori odată cu arborii.

---

¹ Acest sat este cunoscut din pricina ciumei care s-a răspândit aici în secolul al XVII-lea și care a decimat un sfert din populație. Într-un faimos act de sacrificiu, locuitorii s-au autoizolat pentru a evita răspândirea bolii (n. tr.).

1. Wuhan în obiectivul aparatelor foto

Fotografiile prezentate în continuare au fost realizate de Lao Bai, un fotograf din Wuhan, și Cai Xiaochuan, jurnalist foto de la revista *Life Week*. Lao Bai a ținut să surprindă în mod veridic acest moment special, ca un fel de documentar. Iar Cai Xiaochuan a declarat că, înainte de a ajunge la Wuhan, nu a avut idee ce rol putea juca în calitate de fotograf; pentru el a însemnat mult să surprindă aceste imagini, căci, dacă n-ar fi făcut-o, ar fi dat dovadă de nepăsare.

Fotografiile pot immortaliza istoria și pot încălzi inimile oamenilor precum vorbele.

O stradă pustie din Wuhan, 27 ianuarie 2020. Lao Bai a însoțit fotografia cu mesajul: „Fii puternic, Wuhan!”

Un lucrător de la salubritate în costum de protecție, 2 februarie 2020.

(Foto: Lao Bai)

Un bătrân cântând la un instrument muzical sub podul rutier Hubu, necirculat acum. (Foto: Cai Xiaochuan)

Întrucât circulația automobilelor personale este interzisă, oamenii se folosesc de biciclete. (Foto: Cai Xiaochuan)

Spitalul nr. 7 din Wuhan plin de pacienți. (Foto: Cai Xiaochuan)

Un bătrân urmărește cum soția lui bolnavă primește tratament. (Foto: Cai Xiaochuan)

O clădire rezidențială aflată foarte aproape de Spitalul nr. 7. În stânga, o femeie tricotează la soare, iar în dreapta, un vârstnic și soția lui întind rufe la uscat. Această scenă le redă oamenilor speranța că vor reveni la o viață normală.

(Foto: Cai Xiaochuan)

2. Istorisiri personale ale locuitorilor izolați în propriul oraș

La momentul apariției epidemiei, toată lumea era supusă riscului. Izbucnirea ei nu numai că i-a făcut pe cei infectați să treacă prin suferințe îngrozitoare, ci le-a și întrerupt brusc celor neinfecțați viața de zi cu zi, întreaga societate fiind cuprinsă de o stare de urgență.

Panicii și îngrijorării de început le-au luat locul rațiunea și calmul – epidemia se va sfârși cu siguranță, iar noi vom supraviețui. Am consemnat totul pentru ca lumea să știe cum am învins-o.

◆ În epicentrul epidemiei de coronavirus

(de Xu Yanqing)

23 ianuarie 2020

În jurul orei două dimineața, mă pregăteam să închid computerul și să mă duc la culcare, când am văzut ultimele știri pe telefon și, imediat, am devenit cât se poate de alert.

Transportul public cu autobuze, metrou, feribot și servicii de lungă distanță pentru pasageri se suspendă începând cu 23 ianuarie 2020, ora 10.00 a.m. Locuitorii nu trebuie să părăsească Wuhanul decât din rațiuni urgente, iar plecările avioanelor și trenurilor se suspendă. Aceste servicii rămân blocate până la noi ordine.

Derutat și îngrijorat, am citit de trei ori acel mesaj scurt, după care mi-am trezit soția și i-am comunicat vestea; și ea a rămas fără cuvinte.

Știam că numai o hotărâre la nivel înalt putea institui izolarea Wuhanului, o metropolă cu peste 10 milioane de locuitori. În 1998, când inundații catastrofale au lovit China, guvernul central a hotărât dirijarea șuvoaielor spre alte zone pentru a proteja Wuhanul. Acesta a fost primul moment în care noi, localnicii din Wuhan, am simțit pentru prima oară situația de urgență. Socotiserăm că zeci de cazuri nu însemnau nimic pentru un oraș cu peste 10 milioane de locuitori; pe de altă parte, știrile difuzate local transmiteau că epidemia „era evitabilă și controlabilă și nu se transmitea de la o persoană la alta”. Lucrul ăsta nu ne-a atras atenția pe deplin și nici nu ne-a declanșat panică, deși Piața de Fructe de Mare Huanan, despre care se credea că este la originea epidemiei, se află la doar șase kilometri, adică la șase minute de mers cu mașina de casa mea. Totul a continuat ca și cum

situația ar fi fost normală – mergeam, ca și în anii anteriori, la cumpărături în supermarketuri și malluri și ne duceam copiii în Parcul Zhongshan pentru a ne relaxa. Abia după ce am citit știrea despre izolarea orașului ne-am dat seama că declanșarea virusului era foarte gravă pentru Wuhan și chiar pentru întreaga țară, iar hotărârea de a se bloca neîntârziat orașul fusese luată de experți, pentru a limita răspândirea virusului în toată țara.

Am avut parte de o noapte de nesomn. În timp ce căutam știri pe internet, am încercat să ghicesc ce se putea întâmpla în continuare și ce ar fi trebuit să facem în dimineața următoare. Pe WeChat Moments existau postări devenite virale potrivit cărora „toată lumea din țară crede că Wuhan s-a îmbolnăvit de pneumonie, dar locuitorii din Wuhan cred că este vorba de orașul Hankou...”. Harta privind zonele de risc de pe internet arăta că locuința noastră se afla în zona cea mai periculoasă: centrul orașului Hankou. Asta m-a făcut să mă îngrijorez pentru familia mea.

M-am sculat la șase dimineața și m-am uitat în frigider ca să văd ce ne lipsea. La urma urmei, închiderea orașului era o chestiune gravă și probabil că restricțiile nu aveau să fie ridicate curând. Era bine să cumpăr alimente și alte lucruri strict necesare. Am făcut o listă de cumpărături pe telefon și am plecat purtând mască.

Mai erau câteva ore până la sistarea transportului public, însă traficul era deja mai rarefiat decât de obicei. Oamenii comentau pe străzi știrea privind închiderea orașului, unii cu calm, alții cu îngrijorare în glas. Când am trecut prin dreptul unei stații de autobuz, am văzut o mulțime de oameni cărând bagaje și purtând măști, privind îngrijorați în direcția din care trebuia să sosească autobuzul, iar unii vorbeau agitați la telefon. Se grăbeau să se întoarcă în orașul natal. I-am înțeles – cine nu ar vrea să meargă acasă pentru a petrece Sărbătoarea Primăverii cu familia după un an de muncă intensă? Dar am bănuțit că probabil nu avea să le fie ușor să iasă din Wuhan în acele momente critice.

Măștile și dezinfectantele erau în capul listei de cumpărături. În magazine există raioane speciale pentru asemenea articole: măștile respiratorii N95 costă 29 de yuani bucata, iar gelurile dezinfectante pentru mâini, pe bază de alcool, 46 de yuani sticla. Bătrânii nu prea le cumpără, fie pentru că sunt prea scumpe, fie pentru că sunt „ultimul răcnet”, preferând, în schimb, dezinfectantul lichid 84 și măștile de unică folosință. Oamenii s-au grăbit să cumpere, așa că, în câteva minute, stocurile s-au împutinat. Am cumpărat și eu imediat câteva asemenea măști, dezinfectant și decoct antiviral de *radix isatidis*, ceea ce m-a costat peste 200 de yuani.

Am mers apoi la o piață agroalimentară, unde mai erau deschise doar câteva tarabe. Vânzătorii mi-au spus că piața urma să fie închisă la amiază pentru dezinfectare și că nu

avea să se redeschidă decât peste opt zile. Am cumpărat cartofi, morcovi, varză și usturoi – alimente ușor de păstrat – și carne de porc și carne tocată. Prețurile se scumpiseră, dar erau încă acceptabile.

În Wuhan, piețele agroalimentare sunt de obicei închise în primele zile ale Sărbătorii Primăverii. Ca atare, oamenii își fac în prealabil provizii suficiente pentru mesele de familie și pentru ospătarea rudelor și prietenilor. Tot în avans, mulți pregătesc cârnați de casă, conserve din carne și pește uscat. În comparație cu alți ani însă, din cauza prețului mult crescut al cărnii de porc, aveam rezerve reduse.

Având acasă toate aceste alimente și materiale de igienizare, plus tăiței, fructe și gustări, puteam rezista o săptămână sau chiar zece zile dacă le raționalizam cu grijă.

Mai târziu, am primit un telefon de la un restaurant, prin care eram anunțat că trebuia să anulez rezervarea pentru cina din ajunul Anului Nou Chinezesc, optând fie pentru returnarea banilor, fie pentru reprogramarea ei. Mi-am sunat rudele cu care plănuiam să luăm cina ca să le anunț vestea și toate au fost de acord și au înțeles hotărârea, deoarece viața și sănătatea primează.

La amiază, la două ore după închiderea orașului, pe șoseaua de centură circula doar automobile personale, iar volumul traficului era redus la jumătate față de cel obișnuit. Cerul era și mai posomorât și la începutul după-amiezii a început o ploaie rece și dezolantă.

24 ianuarie 2020

La mai bine de zece ore de la închiderea orașului ploaia continua. Emisiunile de știri anunțau alte cazuri confirmate, zonele afectate și numărul de decese. Pe WeChat Moments și WeChat circulau tot felul de mesaje, unele adevărate, altele false.

Doar programele TV festive aminteau că era ajunul Anului Nou Chinezesc. Noi am simțit că ar trebui să sărbătorim evenimentul, de aceea m-am dus și am mai cumpărat alimente și fructe. Clădirea în care locuiam mirosea a dezinfectant pentru că îngrijitoarea igienizase holurile și scara. Pe ușa liftului era lipit un afiș cu recomandări medicale pentru cei care aveau febră, iar contul oficial WeChat al comunității noastre a început să furnizeze informații de prevenire a infectării cu virus, instituindu-se între timp o rețea uriașă și strictă de prevenire și control.

La benzinăria de pe bulevardul Jiefang se făcuse coadă de mașini, fiecare posesor putând cumpăra cel mult 10 litri. La știri se anunțase că Tunelul de pe fluviul Yangtze urma să se închidă curând circulației, iar celor care urmau să traverseze Podul peste fluviul

La 24 ianuarie 2020, a doua zi de izolare a orașului, supermarketul Zhongbai din Wuhan dispunea încă de cantități mari de legume proaspete, la prețuri rezonabile.

(Foto: Qiu Yan)

Yangtze avea să li se verifice temperatura. Rețeaua de transport în comun se restrângea. Rudele mele au fost de acord să își amâne vizita și să rămână acasă pentru a fi în siguranță.

Prieteni din afara Wuhanului m-au întrebat pe WeChat cum stăteau lucrurile în oraș. „Au crescut amețitor prețurile?” și „Aveți suficiente alimente?” au fost cele mai frecvente întrebări. Mulți mi-au transmis salutări. Un amic din Beijing mi-a spus: „Bună, prietene, noi am trecut prin SARS și știu că vă este greu. Te rog să ai grijă de tine. Îți pot trimite măști, dacă ai nevoie...” Toate aceste mesaje erau foarte încurajatoare.

Mama m-a sunat să îmi spună că bunica mea, în vârstă de 93 de ani, tocmai o întrebase de ce eu și familia nu o vizitaserăm, cina nemaifiind gustoasă dacă se răcește. I-a cerut mamei să ne telefoneze și să ne spună să ne grăbim.

Bunica mea este bolnavă de Alzheimer și câteodată este lucidă, alteori, confuză. Locuiește cu mama și starea ei de sănătate s-a înrăutățit în ultimii 15 ani, după moartea bunicului meu. Acesta avea să fie cel mai nefericit ajun al Anului Nou Chinezesc din viața ei.

Bunicul soției mele, profesor pensionat, are peste 80 de ani. Cea mai fierbinte dorință a lui este să fie vizitat des de membrii familiei. Însă, îngrijorați că ieșitul afară ar putea produce infectarea cu virus, membrii familiei soției au hotărât să nu îl viziteze, căci cele mai multe cazuri de deces din cauza virusului s-au înregistrat în rândul persoanelor în vârstă.

Fiul meu Mumu avea doi ani și jumătate la data Sărbătorii Primăverii – aceasta era prima sărbătorire de când începuse să vorbească. Plănuiserăm să vizităm rude și prieteni și să ieșim la plimbare, dar a trebuit să anulăm totul.

Mi-am petrecut întreaga după-amiază pregătind cina pentru familie cu ceea ce aveam în casă. Văzând flori frumoase într-o vază și prăjituri, gustări și dulciuri multicolore pe platouri, Mumu s-a bucurat: „Îmi place Sărbătoarea Primăverii pentru că pot mânca multe dulciuri.” Indiferent de situație, ritualurile de sărbătoare trebuie să continue. Urmărind la televizor spectacolul de gală al Sărbătorii Primăverii, membrii familiei mele au stat la masă și au sărbătorit extraordinarul ajun al Anului Nou Chinezesc.

25 ianuarie 2020

A fost o zi umedă și vântoasă. Lampioanele roșii care atârnavă pe străzi ne aminteau că în această zi începea noul an. Însă pe stradă, în afara lucrătorilor de la salubritate care măturau frunzele căzute, erau puțini oameni. Toate magazinele erau închise, având pe uși afișe precum „Cerule să apere Wuhanul” și „Sănătatea este o binecuvântare”.

Prietenii și rudele se felicitau cu mesaje de tip text sau audio în cadrul grupurilor WeChat. Cea mai mare îngrijorare era provocată de numărul noilor infectați și de măsurile de siguranță pentru cadrele medicale care lucrau în linia întâi. Cea mai mare speranță era ca membrii familiei noastre să nu se infecteze. Toată lumea ne sfătuia să purtăm măști de protecție, să nu ieșim, să transmitem informații privind prevenirea și controlul împotriva virusului și să ne distrăm cu copiii în casă.

Mama m-a sunat să-mi spună că, în caz că duceam lipsă de mâncare, tata ne-o putea aduce cu bicicleta lui electrică și lăsa la ușă. Mi-a mai spus să am mare grijă de Mumu. În acele momente critice, un strănut și un nas care curgea, lucruri firești pentru un copil în vremuri obișnuite, puteau agita toată familia. Era prea mic pentru a purta mască, de aceea nu am avut de ales decât să stăm în casă și, noaptea, după ce se culca, să dezinfectăm încăperile cu lămpi cu ultraviolete și lămpi germicide cu ozon.

După-amiază am mers la supermarketul Zhongbai din vecinătate, unde erau lipite afișe cu următoarele mesaje:

„Spre binele public, cumpărătorilor care nu poartă măști de protecție nu li se permite accesul în magazin.”

„Înștiințare emisă de Biroul de Comerț:

Orele de funcționare. 10 a.m.–5 p.m.

Există suficientă marfă și prețurile nu au fost mărite.

Operațiunile de curățenie, dezinfectare și ventilație au fost efectuate...”

Aceste măsuri mi-au mai alungat din temeri. Zvonurile de pe internet privind creșterile de prețuri și lipsa de mărfuri nu trebuiau să mă îngrijoreze.